

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 36/20

Λουξεμβούργο, 26 Μαρτίου 2020

Απόφαση στην υπόθεση C-66/19
JC κατά Kreissparkasse Saarlouis

Οι συμβάσεις καταναλωτικής πίστης πρέπει να προσδιορίζουν με τρόπο σαφή και ευσύνοπτο τις ειδικότερες λεπτομέρειες που αφορούν τον υπολογισμό της προθεσμίας υπαναχώρησης

Όσον αφορά τις υποχρεωτικώς παρεχόμενες πληροφορίες των οποίων η γνωστοποίηση στον καταναλωτή καθορίζει την αφετηρία της προθεσμίας υπαναχώρησης, δεν αρκεί η σύμβαση να παραπέμπει σε διάταξη της εθνικής νομοθεσίας η οποία παραπέμπει με τη σειρά της σε άλλες διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας

Στη διάρκεια του έτους 2012, καταναλωτής συνήψε με το πιστωτικό ίδρυμα Kreissparkasse Saarlouis σύμβαση πίστωσης η οποία εξασφαλίστηκε με εμπράγματη ασφάλεια επί ακινήτου ύψους 100 000 ευρώ, με σταθερό, μέχρι τις 30 Νοεμβρίου 2021, ετήσιο χρεωστικό επιτόκιο 3,61 %.

Η σύμβαση πίστωσης προέβλεπε ότι ο λήπτης του δανείου έχει στη διάθεσή του 14 ημέρες για να υπαναχωρήσει από τη σύμβαση και ότι η προθεσμία αυτή εκκινεί μετά τη σύναψη της σύμβασης αλλά όχι πριν ο λήπτης του δανείου λάβει όλες τις υποχρεωτικώς παρεχόμενες πληροφορίες τις οποίες προβλέπει συγκεκριμένη διάταξη του γερμανικού αστικού κώδικα. Η σύμβαση δεν απαριθμεί τις πληροφορίες αυτές, των οποίων όμως η γνωστοποίηση στον καταναλωτή καθορίζει την αφετηρία της προθεσμίας υπαναχώρησης. Παραπέμπει μόνον σε διάταξη του γερμανικού δικαίου η οποία παραπέμπει και η ίδια σε άλλες διατάξεις του γερμανικού δικαίου.

Στις αρχές του 2016 ο καταναλωτής δήλωσε στο Kreissparkasse ότι υπαναχωρεί από τη σύμβαση. Το Kreissparkasse θεωρεί ότι είχε προβεί σε προσήκουσα ενημέρωση του καταναλωτή περί του δικαιώματός του να υπαναχωρήσει από τη σύμβαση και ότι η προθεσμία προς άσκηση του δικαιώματος αυτού είχε ήδη παρέλθει.

Το Landgericht Saarbrücken (πρωτοβάθμιο περιφερειακό δικαστήριο Saarbrücken, Γερμανία), ενώπιον του οποίου ο καταναλωτής άσκησε αγωγή, διερωτάται αν ο καταναλωτής έλαβε πράγματι προσήκουσα ενημέρωση σχετικά με το χρονικό διάστημα κατά το οποίο μπορούσε να ασκήσει το δικαίωμά του υπαναχώρησης από τη σύμβαση. Για τον λόγο αυτόν υπέβαλε αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως προκειμένου το Δικαστήριο να προβεί σε ερμηνεία της οδηγίας για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης¹.

Το Landgericht Saarbrücken έχει επίγνωση του ότι η εν λόγω οδηγία προβλέπει ότι δεν εφαρμόζεται σε συμβάσεις πίστωσης οι οποίες εξασφαλίζονται με εμπράγματη ασφάλεια επί ακινήτου, όπως η επίμαχη εν προκειμένω. Ωστόσο, δεδομένου ότι ο Γερμανός νομοθέτης έχει επιλέξει να εφαρμόζει το προβλεπόμενο στην οδηγία καθεστώς και σε αυτές τις συμβάσεις, το Landgericht Saarbrücken κρίνει ότι η απάντηση του Δικαστηρίου είναι απαραίτητη για την επίλυση της διαφοράς. Κατά το Δικαστήριο, καλώς υποβλήθηκε η αίτηση του Landgericht Saarbrücken για έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, προκειμένου να διασφαλισθεί ομοιόμορφη ερμηνεία της γερμανικής νομοθεσίας.

¹ Οδηγία 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2008, για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ 2008, L 133, σ. 66, και διορθωτικά ΕΕ 2009, L 207, σ. 14, ΕΕ 2010, L 199, σ. 40, ΕΕ 2011, L 234, σ. 46 και ΕΕ 2015, L 36, σ. 15).

Με τη σημερινή απόφασή του, **το Δικαστήριο έκρινε** ότι η οδηγία, της οποίας επιδίωξη είναι η διασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας των καταναλωτών, έχει την έννοια **ότι οι συμβάσεις καταναλωτικής πίστης πρέπει να προσδιορίζουν με τρόπο σαφή και ευσύνοπτο τις ειδικότερες λεπτομέρειες που αφορούν τον υπολογισμό της προθεσμίας υπαναχώρησης**. Σε αντίθετη περίπτωση, το δικαίωμα υπαναχώρησης² θα αποδυναμωνόταν σημαντικά.

Επιπλέον, όσον αφορά τις υποχρεωτικώς παρεχόμενες πληροφορίες των οποίων η γνωστοποίηση στον καταναλωτή καθορίζει την αφετηρία της προθεσμίας υπαναχώρησης, η οδηγία δεν επιτρέπει να παραπέμπει η σύμβαση πίστωσης σε διάταξη εθνικού δικαίου η οποία παραπέμπει με τη σειρά της σε άλλες διατάξεις του δικαίου του οικείου κράτους μέλους.

Ειδικότερα, σε περίπτωση τέτοιας διαδοχικής παραπομπής, ο καταναλωτής δεν μπορεί ούτε να προσδιορίσει, βάσει της σύμβασης, την έκταση της συμβατικής του δέσμευσης ούτε να ελέγξει αν όλα τα απαιτούμενα στοιχεία περιλαμβάνονται στη συναφθείσα σύμβαση, πολλώ δε μάλλον να ελέγξει αν η προθεσμία υπαναχώρησης την οποία μπορεί να έχει στη διάθεσή του έχει εκκινήσει.

Εν προκειμένω, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η παραπομπή στις διατάξεις της γερμανικής νομοθεσίας που απαντά στην επίμαχη σύμβαση δεν πληροί την απαίτηση περί γνωστοποίησης στον καταναλωτή με τρόπο σαφή και ευσύνοπτο του χρονικού διαστήματος κατά το οποίο μπορεί να ασκήσει το δικαίωμα υπαναχώρησης που διαθέτει και των λοιπών όρων που διέπουν την άσκηση του εν λόγω δικαιώματος.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία έκδοσης προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της απόφασης είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της.

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη 📞 (+352) 4303 2582

² Βάσει της οδηγίας, εάν ο καταναλωτής ασκήσει το δικαίωμα υπαναχώρησης, πρέπει να καταβάλει στον πιστωτικό φορέα το κεφάλαιο και τους δεδουλευμένους τόκους επί του κεφαλαίου αυτού από την ημερομηνία ανάληψης της πίστωσης μέχρι την ημερομηνία εξόφλησης του κεφαλαίου στον πιστωτικό φορέα χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση και το αργότερο εντός 30 ημερολογιακών ημερών από την αποστολή της κοινοποίησης της υπαναχώρησης στον πιστωτικό φορέα. Οι τόκοι υπολογίζονται βάσει του συμφωνηθέντος χρεωστικού επιτοκίου. Ο πιστωτικός φορέας δεν δικαιούται άλλης αποζημίωσης από τον καταναλωτή στην περίπτωση υπαναχώρησης, εκτός της αποζημίωσης για μη επιστρεφόμενα τέλη τα οποία κατέβαλε ο πιστωτικός φορέας σε οιαδήποτε δημόσια διοικητική υπηρεσία.